

ha viszi a szabadba.
S ott látlak én a méhben,
s mind-mind a többi jámbor,
Istennek kedves állat
nőstényei között is,
mert bennük ismerek rád,
és nem más asszonyokban.

Szénási Ferenc fordítása

Bán Zoltán András

KÉKSZAKÁLLÚ SZÜLETÉSE – BLAUBARTS GEBURT

(Kis opera, kis librettó)

Gryllus Samunak

1

Semmi. Nichts. Rien. Nada. Nyicsevó. Nem vagyok.
Zárt szótár, senki keze nem lapozza.

2

A nedves semmiben némán úszom. Sejtfalak alkotják váramat.
Mít látsz? Semmit sem látok.
A szem csarnokvizében úszom, lebegek. Kinek a szeme ez? Önmagam szemébe
nem nézhetek. Csak ha rám nézel, akkor vagyok. Te, aki nem vagy. Nem
vagyunk, nem létezőnk. *(Váltakozva férfi- és női hangon)*
Bár lenne szem, meglátni, hogy vagyok. A Te szemed. Szemed csarnokvizében
akarok fürdeni. Csarnokvized a magzatvizem.

3

Nincs szó. Nincs Én. Amíg nincs szó, nincs születés. Nincs születés, csak
ragozás. Te. Ich. You. He. Ó. Sie. Il. Elle.
Nincsenek nemek. Keine Gattungen.
Die Grenzen meiner eigenen Sprache bedeuten die Grenzen meiner Welt.
A nyelv homunculusa vagyok. Lombikbébi a nyelv magzatvizében.

4

Sír a nyelvem. Sír a váram. Sír a váram. Az Én után sír a váram. Énutánam sír a
váram. Énrtem sír a váram. *(Váltakozva női és férfihangon)*

5

Van szemed? Rám és a világra?
Mit látsz? Mit látsz? Was siehst du? What do you see?
Mit látok?
A távolban a nyelv szikláí derengenek.
A nyelv partja csúszós. A ragozás ingovány. Kontúrtales szavak.

6

Ki sóhajtott? Wer hat geseufzt? Mi sóhajtott? Was hat geseufzt? (*Váltakozva női és férfihangon*)
Az Én sóhajtott. Nem Te, nem Mi. Csak az Én sóhajtott.
Az árnyék nélküli Én a sötétben. Das Ich ohne Schatten. (*Váltakozva férfi- és női hangon*) A menthetetlen Én. Das unrettbare Ich.

7

Mit látsz? Mit látok? Árnyék nélküli árnyékot látok csupán.
Nem látom a szemed. Nem látod a szemem. (*Váltakozva férfi- és női hangon*)

8

(*Kínzókamra – Folterkammer*)
A méh kínzókamrájában ébredék. Karok, lábak, szemek egymásba kulcsolódva.
Az orr szag nélkül, a fül hangok nélkül. A kialakuló test gyötrelmei.
Mert megszületni rettentő nehéz.
Az Én csapdájából nem menekíthetem ki magam.
Szükségem van a másik Énre. Rád.

9

(*Fegyverkamra – Waffenkammer*)
Nyelvrács. Sprachgitter. A nyelv láncában botladozom.
Mit látsz? Mit látok?
Bebörtönzött kilátás, bebörtönzött szavak.
A nyelv morzsája. Ragok, törmelékek, félresiklott mondatok.
Kezdetben volt a Szó. Im Anfang was das Wort.
Ragyog a szavak arzenálja. Az Én fegyverkovácsa vagyok. Kikalapálom önmagam.

10

(*Kincseskamra, Titkos Kert és a Könnyek Tava – Schatzkammer, Der geheime Garten und Der See der Tränen*)
Pislákoló, lassan születő fény.
Kincsek és könnyek. És kincs minden könny. Közösen kisírt kincseink.
A Könnyek Tava csarnokvíz. (Der See der Tränen ist der Spiegel des Kammerwassers.)
Tükrében nem látom magam. Te sem vagy sehól.
Te szültél és veled nemzem életre magam.
Saját magzatvizemben úszom. (Ich schwimme in meinem Fruchtwasser.) Feléd.
Virágok bódítanak. Fényt szül a könny, a virág. Engem szül, és téged szül.
Egymást szüljük a könnyes magzatvízben.

11

Mit látsz? Téged, azaz magamat.
Mit látok? Téged, azaz magamat.
Szemed csarnokvizében mosom meg arcomat.
Bemosakszom születésünkhöz.
Pillám mögé betör a fény, amint a világba érek.
Születésemmel születik a fény is. Együtt születünk, Te is ott vagy, minden
árnyékban Te szólsz.
Csak a nő és a férfi alkothat együtt szivárványt.
Szivárvány ragyog kettőnk magzatvize fölött.

12

És most már mindig nappal lesz. Nappal. Tageslicht. Und fortan ist für immer
Tag, Tag. Tageslicht. A sötétség bátyái ledőlnek. Világra lökődöm, és Te,
együtt velem. Életre öl a fény.
Mit látsz? Látsz már mindent? Én látlak. Láss Te is, nekem.
Lásd, ez az én birodalmam: a Fény, az Én, a Szó.
És néha Hangok. Csevegő szótár.
Megérkeztél. Megérkeztem.
Megérkeztünk.
Induljunk el Te meg Én!
Lépésről lépésre.
A születés csarnokaiban.

(A GICCS című sorozat 3. része)

Solymosi Bálint

TANYÁN

Fejezet egy készülő regényből

'88 nyarát egy tiszazugi tanyán töltöttük, állattenyésztéssel foglalkoztunk. A tanyát potom összegért béreltük egy mérhetetlen adósságot felhalmozó télesztől. Veressnek, a kertésznek, következésképp Ágnes nagynénémnek köszönhetjük ezt is. Mófdelett vonzódott, elemi szenvedéllyel az állatokhoz Liza, megkockáztatom, hogy valamivel még annál is jobban, mint ahogyan az okkultizmushoz és a pénzhez; egyikhez sem értett, természetesen. Egy fikarcnyit sem. Az állatokhoz mégannyira sem. Mindez hallatlanul messze állt alkatától, tehetségétől, de ragaszkodott hozzájuk. Mondják, hogy a gyermektelen nők nemegyszer találnak maguknak „holmikat” rajongásuk tárgyaként. Ezt én nem tudom, csak azt, hogy Liza szeretett volna gyereket, de még addig nem született neki, én meg nem akartam. Summa summarum – elmentünk állattenyésztőnek tanyára. Ráértünk.